Není-li jmění, na něž vymáhající strana sáhnouti chce, majetkem jejího dlužníka bývalého Rakouska, nemůže exekuce podle shora uvedených předpisů exek. řádu býti povolena, a jest i v tom kuse na omylu stížnost, když má za to, že ta otázka se při rozhodování o návrhu exekučním (povolování exekuce) řešiti nemá, nýbrž, že by na ni došlo teprve, kdyby a až by reparační komise prohlásila, že žádost za výplatu odmítá. Možno tu dokonce doložiti, že nejen nelze povoliti exekuci na jmění nedluhující osoby třetí, nýbrž ani na jmění dlužníkovo, když exekuce jest nepřípustna, jakou by zde, jak ukázáno, byla, i když by předmět exekuce dlužníku náležel: neboť § 39 č. 2 ex. ř. dovoluje, když se nepřípustnost přehlédla, i exekuci pravoplatně už povolenou zrušiti, když se na nepřípustnost přijde, a to nejen na návrh, nýbrž i ex offo (§ 39, odst. 2 ex. ř.), takže, je-li nepřípustnost zřejma již z návrhu, nesmí se exekuce povoliti a povolí-li se přes to, bude míti úspěch stížnost do toho podaná, jak ji i § 295, odst. 2. ex. ř. jako aplikaci všeobecné zásady ještě výslovně vyhražuje.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 25. září 1929 R II 337/29. Karel Jelínek.

Výsadní právo bratrských pokladen ve smyslu § 246 č. 3 ex. ř. přísluší těmto jen s věcným a časovým obmezením, které je ustanoveno pro nedoplatky výdělkové daně.

Při rozvrhu nejvyššího podání za nemovitosti tvořící příslušenství hor nepřikázal exekuční soud pohledávku ústřední bratrské pokladny, poněvadž byla splatná před více než 3 lety před dražbou.

Stížnosti bratrské pokladny rekursní soud nevyhověl a uvedl k věci: Příspěvky do bratrských pokladen jest považovati jako příspěvky do jiných nemocenských pokladen za dávky veřejné a požívající analogicky téhož přednostního práva jako tyto, a to vzhledem k stejné podstatě jako daň výdělková. Právem poukázal prvý soudce na plen. rozhodnutí nejvyš. soudu z 27. listopadu 1900, ovšem odvolal se neprávem na zákon z 25. října 1896 ř. z. č. 220, poněvadž jest tento nahražen zákonem z 15. června 1927 sb. 77. Avšak v § 265 tohoto zákona jest věcné ručení nemovitostí určeno 2 lety, při starších pohledávkách do 3 let od udělení příklepu počítajíc jen s tou podmínkou, že nedoplatek byl knihovně zajištěn nejpozději 2 leta po splatnosti daně. Tuto podmínku stěžovatelka neprokázala.

Dovolacímu rekursu nejvyšší soud nevyhověl z těchto důvodů:

Dovolací soud sdílí právní názor rekursního soudu, že výsadní právo bratrských pokladen ve smyslu § 246 č. 3 ex. ř. přísluší těmto jen s věcným a časovým obmezením, které ustanoveno pro nedoplatky výdělkové daně. Zásady vyslovené v judikátu bývalého vídeňského nejvyššího soudu č. 150 převzal náš nejvyšší soud (viz na př. rozhodnutí č. 8869 sb. n. s.) a nemá důvodu se od ní odchýliti. Stěžovatelka má pravdu v tom, že ustanovení § 246 č. 3 ex. ř. neobsahuje časového obmezení na rozdíl od předpisů č. 1 a 4 tohoto paragrafu, než přehlíží, že byly-li pohledávky bratrských pokladen, jak zřejmo z judikátu bývalého vídeňského soudu č. 144, postaveny na roveň veřejným dávkám ve smyslu čl. III. uvoz. zák. k ex. ř., bylo v zájmu hypotekárního úvěru nezbytně potřebí podrobiti je zejména časovému obmezení, a to, jak plyne z účelu a povahy příspěvků k bratrským pokladnám, obmezení, které platí pro výdělkovou daň.

Bylo věcí stěžovatelky, aby v rozvrhovém řízení prokázala, že sporným příspěvkům k bratrské pokladně toto časové obmezení neplatí a měla tedy předložiti dotyčné výkazy o nedoplatcích. Předpisu § 210 ex. ř. o přihlížení ke knize veřejné dovolává se stěžovatelka neprávem, neboť tento předpis je doplněn a blíže určen v § 214 ex. ř., jenž ukládá exekučnímu soudci, aby se řídil doplněným výpisem z pozemkové knihy. Soudce nemá tedy povinnosti, ani aby nahlížel ve sbírku listin pozemkové knihy, ani aby přezkoumával správnost zápisů ve hlavní knize. Exekuční řád ukládá stranám, aby svůj nárok, pokud není prokázán doplněným knihovním výpisem a spisy o dražebním řízení, prokázal listinami a jelikož stěžovatelka potřebné doklady o tom, že sporným příspěvkům k bratrské pokladně uvedené časové obmezení nevadí, nepředložila, nemohl rekursní soud rozhodnouti jinak, než rozhodl (rozh. č. 4864 a 5962 sb. n. s.).

Proti prohlášení sporných příspěvků ve výsadním pořadí nebyl ovšem podán odpor při rozvrhovém roku, než o tom, zda přihlášeným pohledávkám přísluší požadované výsadní pořadí, rozhodne soud podle § 216 č. 2 ex. ř. a dalších příslušných zákonných předpisů z moci úřední bez ohledu na návrhy a právní názory stran: Lhůty, na které jest obmezeno přednostní zástavní právo veřejných dávek, nejsou promlčecími lhůtami ve smyslu

§ 1501 obč. zák., nýbrž lhůtami propadnými, jichž dbáti je soudce povinen z moci úřední (rozh. č. 5686 sb. n. s.).

Rozhodnutí nejvyšš. soudu z 1. února 1930 č. j. R I 785/29. J. K.

Práva věřitelů za pozůstalostního řízení upravují §§ 811, 812 a 815 obč. zák.; žádný z nich neposkytuje však věřitelům mimo případ oddělení pozůstalostního jmění vliv na pozůstalostní řízení. Potřebné ochrany svých práv mohou se věřitelé pozůstalosti domáhati toliko pořadem práva.

V pozůstalostním řízení zavedeném o zůstavitelově pozůstalosti prohlásil pozůstalostní soud za neplatné a bezúčinné dědické přihlášky zákonných dědiců, zůstalé vdovy a zůstalé dcery, učiněné ze zákona bezvýminečně a přijaté na soud a uznal za platnou jedině výminečnou dědickou přihlášku zůstalé vdovy učiněnou ze závěti a taktéž na soud přijatou. Usnesení to napadla banka, která přihlásila k pozůstalosti pohledávku a jest tedy její věřitelkou. Vznikla otázka, zda byla stěžovatelka jako pozůstalostní věřitelka oprávněna k takové stížnosti. Rekursní soud odpověděl k této otázce kladně, leč nelze s ním souhlasiti.

Práva věřitelů za pozůstalostního řízení upravují §§ 811, 812 a 815 obč. z., žádný z nich neposkytuje však věřitelům mimo případ oddělení pozůstalostního jmění, které tu nebylo navrženo, vliv na pozůstalostní řízení a nečiní je jeho účastníky. Potřebné ochrany svých práv mohou se věřitelé pozůstalosti domáhati toliko pořadem práva.

Nutno tudíž upříti bance jako pozůstalostní věřitelce právo ke stížnosti do usnesení, jímž pozůstalostní soud rozhodl v pozůstalostním řízení uvedeným způsobem o přihláškách dědiců.

Rozhodnutí nejvyšš. soudu z 8. února 1930 R I 69/30. J. K.
